

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1735/2019
04.07.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Срђан Алексић адвокат из ..., против тужених АД „ББ“ ..., чији је пуномоћник Оливера Јелкић адвокат из ... и АД „ВВ“ ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2658/16 од 19.09.2016. године, у седници већа одржаној 04.07.2019. године донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2658/16 од 19.09.2016. године у ставу првом изреке тако што се одбија као неоснована жалба туженог АД „ВВ“ ... и потврђује пресуда Основног суда у Суботици П1 24/16 од 15.06.2016. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени АД „ВВ“ ... да тужиоцу на име трошкова ревизијског поступка исплати износ од 25.750,00 динара у року од 8 дана од дана пријема пресуде са законском затезном каматом од дана извршности па до исплате.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици П1 24/16 од 15.06.2016. године усвојен је тужбени захтев па су обавезани тужени да тужиоцу на име разлике између исплаћеног и припадајућег дела зараде за рад у сменама за период од 01.01. до 30.06.2014. године солидарно исплате укупан износ од 42.792,97 динара са законском затезном каматом на појединачне месечне износе наведене у изреци пресуде, те да му солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 33.500,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења па до исплате.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 2658/16 од 19.09.2016. године жалбу туженог АД „ВВ“ ... усвојио и првостепену пресуду у усвајајућем делу у односу на тог туженог преиначио тако што је одбио као неоснован тужбени захтев тужиоца за исплату разлике између припадајућег и исплаћеног дела зараде за рад у сменама за тражени период као и за накнаду трошкова парничног

поступка у односу на тог туженог, а жалбу туженог АД „ББ“ ... одбио и првостепену пресуду у побијаном усвајајућем делу у односу на туженог АД „ББ“ ... потврдио те одбио захтеве парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка као неосноване.

Против правноснажне пресуде тужилац је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију побијајући је у делу којим је другостепени суд преиначио првостепену пресуду у усвајајућем делу и одбио као неоснован тужбени захтев у односу на туженог АД „ВВ“

Испитујући побијену пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

У правноснажно окончаном поступку је утврђено да је тужилац био у радном односу код туженог АД „ББ“ по основу Уговора о раду од 04.11.2009. године, распоређен на радно место машиновођа у ..., а након статустних промена код првотуженог, тужилац и тужени АД „ВВ“ су 01.09.2015. године закључили Анекс број 2 Уговора о раду којим је тужилац распоређен на радно место машиновођа. Утврђено је да је тужилац у спорном периоду радио по временском распореду 12-24-12-48, односно 12 часова рада, након чега је имао 24 часа одмора, а потом поново радио 12 часова да би након тога имао 48 часова одмора. По том основу тужиоцу је на име увећања зараде за сменски рад, односно рад у турнусу, исплаћиван проценат увећања основне зараде од 4%. Разлика између увећане зараде за тужиоца за сменски рад од 26% од основице исплаћене зараде по основу сменског рада, односно рада у турнусу од 4% од основне зараде за спорни период износи укупно 42.792,97 динара.

Полазећи од овако утврђено чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца, оцењујући да солидарна обавеза тужених произлази из чињенице што је код туженог АД „ББ“ ... дошло до статусних промена и то тако што су основана нова предузећа, међу којима је и тужени АД „ВВ“ ... са којим је тужилац закључио анекс уговора о раду.

Одлучујући по изјављеним жалбама, другостепени суд је усвојио жалбу туженог АД „ВВ“ и преиначио првостепену пресуду у односу на овог туженог тако што је тужбени захтев тужиоца према њему, а за исплату разлике у заради по основу сменског рада, одбио као неоснован. Према ставу другостепеног суда, тужилац у току поступка није пружио доказ на околност да је након статустних промена код туженог АД „ББ“ . на новонастало предузеће прешла и обавеза да тужиоцу надокнади потраживање настало до дана распоређивања у новонастало предузеће.

Основано се ревизијом тужиоца указује да се наведено становиште другостепеног суда заснива на погрешној примени материјалног права.

Наиме, Одлуком Владе РС од 02.06.2015. године извршене су статусне промене у АД „ББ“ ..., тако што су технолошко-пословне целине издвојене и формирана су нова акционарска друштва и то: АД „ГГ“ ..., АД „ВВ“ ... и АД „ДД“ ..., а улогу четвртог друштва задржало је постојеће друштво „ББ“ АД ..., услед чега је тужилац са новооснованим акционарским друштвом „ВВ“ закључио Анекс уговора о раду у коме је наведено да се закључује између запосленог и послодавца следбеника, чиме се мења уговор о раду који је био закључен између тужилаца и „ББ“ као правног претходника.

Права запослених у случају промене послодавца прописана су чл. 147. до 152. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05...75/14), који су усклађени са Директивом бр. 2001/23 ЕЗ, а којом је регулисана заштита права запослених у случају реорганизације послодавца путем статусних промена, промене послодавца у складу са законом или промене власништва над капиталом привредног друштва, као и последице тих промена. Из садржине наведених законских одредби произилази да у случају статусне промене, односно промене послодавца у складу са законом, послодавац следбеник преузима од послодавца претходника општи акт и све уговоре о раду који важе на дан промене послодавца, да је послодавац претходник дужан да послодавца следбеника потпуно и истинито обавести о правима и обавезама из општег акта и уговора о раду који се преносе, као и обавеза послодавца следбеника да примењује општи акт послодавца претходника најмање годину дана од дана промене послодавца, осим ако пре истека тог рока истекне време на које је закључен колективни уговор или код послодавца следбеника буде закључен нови колективни уговор.

Полазећи од садржине наведених законских одредби у контексту утврђеног чињеничног стања, Врховни касациони суд налази да пасивна легитимација туженог АД „ВВ“ ... и његова обавеза да исплати тужиоцу разлику зараде по основу сменског рада из периода пре извршених статусних промена, произилази из чињенице да са тужиоцем није закључен нови уговор о раду, већ је закљученим анексом, према коме тужилац као запослени наставља радни однос са послодавцем следбеником, (пренетим уговором о раду), овај тужени преузео не само права, већ и обавезе послодавца претходника које су настале из закљученог уговора о раду и радног односа. Осим тога, у овој парници тужени није истицао чињенице, нити доставио доказе да је на другачији начин, уз обавештавање тужиоца као запосленог, са правним претходником регулисао индивидуална права и стечена права запослених, па и тужиоца. Терет доказивања испуњења обавезе или чињеница које утичу на престанак обавезе је на дужнику, а не на повериоцу, јер правила из члана 231. став 3. ЗПП одређују да странка треба да докаже оне чињенице које по материјалном праву имају за последицу добијање спора, те ризик недоказаности сноси странка на којој је терет доказивања. С обзиром да се ради о радном спору, тужилац је као поверилац у овој парници доказао да се налази у радном односу и да је радио у сменама, а на туженом је била обавеза да докаже чињенице које спречавају остваривање права или услед којих је право

престало (да није дужник и да је његова обавеза статусном променом престала). Наиме, осим тврдње да деобни биланс између новонасталих предузећа и матичног предузећа није донет, тужени није пружио доказ о „активи новонасталих предузећа и разликама вредности“ из члана 452. став 1. ЗОО и члана 505. став 1. тачка 2. Закона о привредним друштвима, иако се сви евентуални докази налазе код тужених, а не код тужиоца. Наиме, по члану 505. став 1. тачка 2. Закона о привредним друштвима („Службени гласник РС“ број 36/2011, 99/2011, 83/2014 и 5/2015), друштво стицалац постаје солидарно одговорно са друштво преносиоцем за његове обавезе које нису пренете на друштво стицаоца, али само до износа разлике вредности имовине друштва преносиоца која му је пренета и обавеза друштва преносиоца које је преузео, осим ако је са одређеним повериоцем другачије уговорено.

Из свих наведених разлога на основу члана 416. став 1. ЗПП одлучено је као у првом ставу изреке.

Тужиоцу су досуђени трошкови ревизијског поступка сагласно одредбама члана 153, 154 и 163. ЗПП и важећој Адвокатској тарифи у укупном износу од 25.750,00 динара за састав ревизије, таксу за ревизију и ревизијску пресуду.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић